

andreea elena NEAGU

cutia cu peroti de cer

colecția teatru

media **LUMEN**
www.EdituraLumen.com

Andreea Elena NEAGU

Cutia cu pereți de cer

Lumen

Iași 2008

Andreea Elena NEAGU

Cutia cu pereți de cer

Editura Lumen este acreditată CNCSIS sub nr 003

www.edituralumen.ro

Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

NEAGU, Andreea Elena

Cutia cu pereți de cer/ Andreea Elena NEAGU-

Editura Lumen

Bibliografie

Pag. 68

ISBN- 978-973-166-068-4

Andreea Elena NEAGU

Cutia cu pereți de cer

Lumen

Iași 2008

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

Cuprins:

ÎN CAMERA DE SPITAL	7
CUTIA CU PEREȚI DE CER.....	13
PREMIERA	47

Pagin 1 sat goal inten ionat

În camera de spital

Decorul: *O lumină violet ce descoperă treptat silueta unei tinere acoperite cu o pânză imensă, având nuanța oului de rață. Pereții sunt sugerați de draperiile lungi ce îmbracă și o parte din scenă. În partea dreaptă (dar central) se află o oglindă orientată cu 30 de grade spre spectatori, iar pe unul din pereții imaginari atârnă lumina unor rațe de soare pierdute printre aburi "de tămâie". Sub această fereastră imaginară e așezat un pat acoperit cu un cearceaf din hârtie de ziar, construindu-se astfel atmosfera grea a unei camere de spital.*

Personaje: *o adolescentă dependentă de droguri*

Spectatori: *doar regizorul*

Ai ascultat vreodată cum cântă lumina? Deschide ușa și privește-o cum stă atârnată pe pereți, privește-i răstignirea și poate așa vei reuși să-mi înțelegi cuvintele ... Lumina cântă ... cântă a iubire, a alb, a libertate ... a viață ...

Ce dor îmi e să trăiesc! Să trăiesc ca tine, privitorule, să plâng, să iubesc, să dorm, să visez! Mă privești apatic din oglinda asta rece și șoptești cuvinte pe care le auzi doar tu. Crezi că ești departe de mine? Te înșeli! Doamne, cât de mult îmi semeni! Conștiința se va juca cu tine: te va înălța când te aștepți mai puțin și tot atât de repede te va arunca în spatele scenei ... alături de mine ...

(Se îndepărtează de oglindă, așezându-se jos, lângă pat pregătindu-și parcă un ritual de rugăciune)

Ce ciudat! Ziua asta mi se pare alta decât cea de ieri ... sau cea de mâine ... Toate gândurile mi se prăbușesc cu un zgomot babilonic, nelăsând în urma lor nici măcar ruine, ci un gol sterp, cenușiu (*tîpat*) L-am pierdut pe Dumnezeeee... L-am pierdut pe Dumnezeu! (*coborând tonul vocii*) și acum mă sufoc în secunde!

(Se ridică cercetând pereții și încercând să-și găsească sprijin, însă cade de câteva ori și rămâne întinsă pentru câteva zeci de secunde, timp în care

apare un joc de lumini albastru-violet, de tonalități diferite. Apoi, în timp ce își ridică privirea)

Pereții ăștia sunt atât de triști, îmi plâng în palme dureri otrăvite. Atâtea suflete s-au îngropat aici ... Cine are drept de viață sau de moarte asupra noastră, cine are curajul să ne spună cum să trăim? Voi, oamenii, vreți să ne ascundem în spatele ușii și să ne reprimăm dorințele, trăirile, pentru ca nu cumva spiritul nostru să pătrundă și-n pieptul altor tineri. E revoltător manifestul vostru, ne aruncați ca pe niște cârpe! Dar NOI facem parte din societatea pe care voi ați creat-o! (*după o pauză*) Vorbiți de mântuire? Drogurile sunt mântuirea noastră!!!

(Ar vrea să se așeze pe pat, dar îi e teamă de ceva, parcă n-ar dori să deranjeze)

Lumina pătrunde cu atâta curaj în cameră încât mă încercă un sentiment de protecție. Mama îmi spunea adesea că lumina vindecă și poate de-asta acum o caut mereu. (*Încearcă să dea la o parte draperiile pentru a pătrunde mai multă lumină în cameră, însă renunță destul de repede și se întoarce în fața oglinzii ca și când ar fi căutat pe cineva*). Mă bucur că sunt singură, așa mă pot răsfața în voie în

brațele luminii! (*și schițează poate pentru prima dată un zâmbet în colțul gurii, imediat însă răceala și aroganța îi revin în glas*)

... tu încă mă privești din oglindă? Nu ești decât un biet trup bolnăvicios, uitat în agonie. Te sperie fericirea mea? Deși închis aici, între pereții apăsători ai spitalului, spiritul meu e liber, căci a avut curajul să părăsească un decor în care nu se încadra – lumea celor care își spun “oameni“. Refuz să mă numesc OM, căci sunt mai presus de ei.

(Se așează amețită și epuizată în fața oglinzii) Ce mult îmi semeni, privitorule! Tăcerea ta mi-e cunoscută. Mă cutremur – e tăcerea trupului meu amorțit...

Iartă-mă! Doar tu iartă -mă, trup firav, căci te-am sacrificat. Te părăsesc, te las pradă oamenilor (*își întoarce privirea îngrozită spre patul acoperit cu foi de ziar*) Nu plânge, durerea n-o mai simți, căci carnea îți e otrăvită! Nu ești decât amestec de substanțe slabe, prin firea ta ești muritor. Cine cunoaște moartea nu mai vrea mântuire. Iar eu asta caut – și totuși ... ce iz de ospiciu are mântuirea! ... sunt vinovată doar în fața ta, doar tu îmi ești judecător ... și templu ... și stăpân ... și slugă.

Dăruiește-mă acum pentru ultima dată luminii, pentru că simt că aripile mi se sparg în întuneric ... mă doare ... m-apasă voci de înger! Plutesc în amorțire – zbor ...

Sfârșit

Pagin 1 sat goal inten ionat

Cutia cu pereți de cer

Actul I

Scena 1

O cameră imaginară, fără geamuri sau uși, doar câteva draperii atârinate și câteva reflectoare așezate jos, astfel încât lumina lor să cadă pe draperii. Pe scenă, aruncate la întâmplare, opt cuburi mari de lemn.

(Acțiunea se petrece în anii '70)

Personaje: Ionuț – *un băiat înalt și uscățiv, cu părul vâlvoi, ușor ondulat*

Tudor (“Neicu”) – *prietenul lui Ionuț, mai mare cu câțiva ani, având o constituție mai sportivă*

Amândoi sunt destul de umil îmbrăcați.

La început doar reflectoarele din spate sunt aprinse. Ionuț intră alergând printre cuburi și se așează apoi în față, pe unul din cuburi.

Ionuț: (*aproape găfâind*) Le-am spus de atâtea ori și nu au vrut să mă creadă. Să-și vadă de plăcintele lor că eu nu sunt singur.

(*ridicându-se euforic de pe cubul de lemn, încearcă să-și strângă în brațe prietenul care apar și el după câteva momente*): Neicule, (*admirativ*) ce sperietură le-ai dat! N-o să mai îndrăznească vlăjgani ăia să...

(*Nu apucă să termine, pentru că celălalt îl repede, strângându-l tare de braț*):

Neicu: Măi, țacă, de câte ori ți-am zis să stai potolit? Tu ai impresia că o să te apăr la infinit? Într-o zi o să te las să ți-o iei pe coajă!

Ionuț: Neicule, (*cu vocea înmuțată*) dar ai văzut și tu că tăbărâseră toți pe mine!

Neicu: (*slăbindu-l ușor din strânsoare, se așează pe un cub și îi vorbește pe un ton aspru*) Măi, băiatule, măi, Ionuț, nu vezi că te minți singur? Ai lui Samoilă sunt patru. Dacă te prind ăștia la vestiar, te snopesc în bătaie. (*apoi mai blând*) Cum să le ții tu piept de unul singur?

I: Păi nu te am pe tine? (*și se așează derutat pe podea în fața celui mare*) Neicule, de când am venit aici ai promis c-o să fim ca frații. (*ușor dezamăgit*) Doar am trecut prin atâtea neazuri amândoi. Nu-ți mai amintești lacrimile de la Izvoru? (*ștergându-se instinctiv la ochi cu mânecuța*) Nici pe câinii din curte nu-i bătea ca pe noi.

N: Taci, măi țacă, lasă amărăciunile astea.

I: (*ridicându-se în picioare și aproape strigând*) Tu crezi că vreodată o să pot uita mizeria aia de oameni de la Izvoru? Eu simt și acum lipindu-se furtunul ăla pe spinarea mea. (*Și apoi din nou strigând*) De ce bătea, mă, Stănculescu la noi ca la niște bestii? Ce i-am făcut? Cu ce îl mânâia un copil de 12 ani? Al drântului, cu fața lui jupuită!

N: Taci, măi prostule! (*și îl apucă iar stâns de braț*) Au trecut toate astea! Nu-ți e bine aici? Ți-am spus din noaptea aia, că oriunde ne va muta, nu poate fi mai rău decât la Izvoru. (*După un timp*) Ia și mănâncă mărul ăsta. Mi l-a dat azi maica Vergina când am ieșit să duc scrisoarea la poștă.

(*Cel mic prinde mărul și mușcă cu poftă din el. Între timp Tudor îl mângâie pe păr*)

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe

www.editalumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

Ai ascultat vreodată cum cântă lumina? Deschide ușa și privește-o cum stă atârnată pe pereți, privește-i răstignirea și poate așa vei reuși să-mi înțelegi cuvintele... Lumina cântă... cântă a iubire, a alb, a libertate... a viață...

Ce dor îmi e să trăiesc! Să trăiesc ca tine, privitorule, să plâng, să iubesc, să dorm, să visez! Mă privești apatic din oglinda asta rece și șoptești cuvinte pe care le auzi doar tu. Crezi că ești departe de mine? Te înșeli!

Doamne, cât de mult îmi semeni!
Conștiința se va juca cu tine: te va înălța când te aștepti mai puțin și tot atât de repede te va arunca în spatele scenei... alături de mine...

ISBN 973-366-068-2

9 789731 660684

Publicat cu finanțarea:

media **LUMEN**
www.EdituraLumen.com

sponsor

